

1020 – 20. oktober

Da vi var døde i våre overtredelser og synder. Ef 2: 5.

Legg merke til det ordvalget apostelen bruker om vår naturlige tilstand – det korte, men talende ordet: døde – døde i våre overtredelser og synder. Det er det dype, ulykkesvangre ordet som bærer i seg hele syndefallets følger: «Den dagen du eter av det skal du sannelig dø!»

Livet i Gud er borte. Mennesket er åndelig sett et lik. Det har Kristus selv sagt: «La de døde begrave sine døde». Mange mener dette er for hard tale. At ordene ikke kan ha så omfattende betydning som ordet død vanligvis har.

Men for det første burde ingen mistenke Herren Kristus for å bruke et overdrevet uttrykk. Vi ser han i nevnte sitat sidestiller den legemlige og den åndelig døde som to slags lik. Og i tillegg bør vi bare se på selve saken. Da vil vi nok overraskes når vi blir klar over hva som virkelig ligger i dette ordet: døde.

Det som kjennetegner den legemlige døden, er at mennesket ikke bare har mistet all følelse, ikke ser, hører og kjenner noe som helst. Men også at han ikke har det minste åndedrett. Og alt dette på tross av at han fremdeles har alle organer; øyner, ører, munn, lunger, – akkurat som ethvert levende menneske.

Og er det ikke akkurat slik med den som er åndelig død? Han kan ha alle de ytre sansene friske og aktive. Kan ha en klar forstand, et følsomt hjerte, stor kunnskap, en høy moral, vakre ord og gjerninger. Men livet i Kristus – det er bare dette han mangler. Han er ikke forenet med Gud, han mangler trangten og tørsten etter Gud, hans vilje, hans ord, hans nåde.

Han ser, hører, tenker og kjenner sterkt alt som er jordisk og sanselig. Men har ikke sans for noe av det som har med Guds Hellige Ånd å gjøre. Det skal vi nå se noen bevis på. Han leser nok, hører, forstår og tror nok på en måte Guds ord. Men han kan f. eks. lese og høre Guds klare dommer over hans eget liv, og fremdeles være like uberørt.

Han leser og hører om Guds rike, Guds nåde og vennskap. Om det salige samfunnet med Gud. Men hos ham vekker det ikke den minste lengt etter dette. Akkurat som et lik hvor det ikke lenger er noe som helst åndedrett. Hjertet hans er fylt opp med avguder, med jordiske og unyttige ting, med hva vi skal ete, hva vi skal drikke og kle oss med, hva vi kan oppleve, se, høre og nyte.

Men Gud, – Gud ...? Hva Gud vil, det tenker han ikke på. Og legg altså merke til at han har en viss tro på at Guds ord er sant. Har kanskje aldri tvilt på det. Har altså et visst indre vitnesbyrd om dette. Og da hører og ser han i det samme Guds ord den klare fordømmelsens dom over hver éneste en som ikke er født av Gud, født på ny –. Men han har ikke erfart hva gjenfødelse er i sitt liv. Og likevel frykter han ikke det aller minste. Samtidig som han fremdeles tror dette er Guds ord –!

Han ser, leser og hører i dette Guds ord om at der er bare to veier: Den brede, som fører til fortapelse. Den veien «mange» går på. Og den smale, som fører til livet. Som bare «få» går på. Men ikke et sekund er han opptatt med spørsmålet om hvilken vei det er han selv går på. Og likevel tror han fremdeles at Bibelen er Guds ord –!

Men hvorfor frykter han da ikke? Ja, si det! Slik er det å være død. Her ser du hva dette betyr: døde – døde i overtredelser og synder.

Når et menneske er åndelig død, hva er det da som leder det gjennom livet? Apostelen svarer, v. 2: «tidsånden i denne verden, og fyrsten over luftens makt, den ånd som er virksom i vantroens barn».

Først: «tidsånden i verden». Hvis det er den som leder oss, så følger mennesket med strømmen. Gjør som de andre gjør. Ser på verden og den moralen som gjelder der. Er den grov, blir også han grov. Er moralen penere, lever også han penere. Vi ser dem på denne måten i mange forskjellige skikkelser. Men i alle formene hører de alle sammen til denne verden, til de «mange» som går på den brede veien.

Er så verden sin egen herre? Har den egentlig styringen med seg selv? Nei, sier apostelen, verdens løp bestemmes av fyrsten over luftens makt. Kristus kaller ham også for «denne verdens fyrste», og Herren vil heller ikke i dette utsagnet bli ansett som en løgner.

Vi må aldri glemme at det er bare to åndelige riker, og to fyrster, som kjemper om menneskesjelene: Kristus og Belial, Mikael og dragen, slangen og kvinnens sæd, den sterke og den sterkere. «Mikael og englene hans kjempet mot dragen. Og dragen og englene hans kjempet». Det er en kamp som foregår så lenge denne verden består.

Regjeringsformen i mørkets rike er løgn og mord, bedrag, synd og død. Kristus sier at verdens fyrste er løgnens far, og en manndraper fra begynnelsen. Og borgerne i dette riket er, i tillegg til de falne englene, alle vantro mennesker på jorden og i helvete.

Men regjeringsformen i Kristi rike er sannhet og nåde, – rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd. Skriften sier: «rettferdighet og rett er din trones grunnvoll. Nåde og sannhet går fram for ditt åsyn». Og borgerne i det riket er, i tillegg til de gode englene, alle troende mennesker på jorden og i himmelen.